

Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében! Ámen. Gárdony, Szfvár, Fcs, 2026. július 12. Ézs 43:1-7.

Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy. (Ézs 43:1) A hét igéje.  
Keresztelésre érkezett család.

Ma a keresztségünkről lesz szó. Ezért gondolunk ennek eredetére, Jézus megkeresztelésére kezdő énekünkkel, a 295. énekkel. Azt követően a 625-ös rendet használjuk. Főénekünk pedig a 359. ének lesz.

Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól. Ámen.

Kedves Testvéreim!

Hová lett a déli harangszó? Mert bármilyen jó a Bartók Rádió műsora, a déli harangszó azért hiányzik. Fehérváron még könnyű a helyzet: a város templomaiban megkondul a harang. Mi ugyan nem harangozunk, mert szinte semmi nem is hallatszik belőle. A Bíróság nagy épületegyüttese, a tízemeletes házak betonfalai leszígetelik a teret.

A déli harangszó jelkép. Úgy tartja a néphit, hogy a Nándorfehérvári Diadal emlékére kondulnak meg a harangjaink. Eredendően egyszerűen időjelző volt. A delet jelezte – amikor rövid időre megállt a munka, az emberek meghajtották a fejüket, és csendes imát mondtak.

Hová lett a déli harangszó? Nem a rádióból, hanem a hétköznapijainkból. Tudom, van karóránk, okosóránk, mobiltelefonunk, ami jelezheti az időt. Tévedhetetlen pontossággal, hiszen valamelyik atomórához kapcsolódnak. Régen a templomtornyok jelezték az időt.

Azt hirdetik ma igéink, hogy mi vagyunk a déli harangszó. Akiket Krisztus a keresztség vizével és a Szentlélek életújító erejével elhívott. Vagy úgy érezzük magunkat, mint a fehérvári templom, hogy körbevesznek hatalmas épületek, tízemeletes betontömbök, a mi hangunk nem hallatszik messzire? Vagy úgy gondolkodunk magunkról, mint a fehérvárcsurgói templomocska, amelyben a haranghinta megsérült, s meghúzni talán balesetveszélyes?

Mégis arra bátorítanak igéink, hogy mi vagyunk a világ számára az időjelzők. S ne keseregjünk, hogy igen, volt idő, amikor még hallgattak az egyház hangjára. Mert nem köti sem ez az őszövetségi szakasz, sem az evangéliumban Jézus ezt a küldetésünket külső lehetőségekhez. Hanem egyedül Isten cselekvéséhez. Ő az, aki minket megszólított, a keresztségünkben magának eljegyzett. Ő az, aki Szentlelkét adja nekünk, hogy a Lélek szabadságával éljünk. Ő az, aki vigaszt adott nekünk, hogy mi is vigasztalhassunk másokat azzal a vigasztalással, amellyel minket megvigasztalt az Úr.

Nem a rádióbeli harangszót hiányolom. Hanem arra a bátorságra biztatlak, hogy keresztyénként éljünk a világban. Hogy valóban időjelzők legyünk: láthatóvá legyen rajtunk, hogy Isten cselekszik. A környezetünk pillanatnyi urainak fogságából, a minket bekebelező babiloni birodalmunkból, a napi trendektől megszabadított. Nem görcsölünk már azon, hogy ismerjék el a keresztyén kisebbség jogait, megszokásait, történelmi értékeit. Nem kérjük számon a társadalomtól, hogy éljenek keresztyén módon. Nem vagyunk rabjai már önmagunknak sem. És nem ujjongunk a hatalomra jutottakkal, hogy most végre eljött az igazság órája, és majd ők megváltják a világot. Mert nem vagyunk a mindenkori hatalom rabjai. Nem járunk az idők után. Hanem mi jelezzük az időt.

Kis történet gyerekkoromból példaként. Nagypám falusi lelkész volt. Dél tájban bekapcsolta a rádiót, és amikor öt pittyenéssel jelezte a delet, nagypám felkiáltott a toronyba: Marika! És Marika néni meghúzta a harangot. Nem járunk az idők után, hanem mi jelezzük az időt.

A mi Urunk, Jézus, elhívott bennünket erre. Ezt ígérte, összegyűjti, hazaviszi gyermekeit bárhol is vannak a világban. S ha kétségeskednénk, hogy hogyan tudnánk mi időjelzők lenni kételyeinkkel és amikor mi magunk sem érezzük mindig közelinek Istent, akkor ez vigasztal: nem mi cselekszünk, hanem Isten cselekszik bennünk. Éppen kételyeink és gyengeségeink őszinteségével tesz hiteles keresztyénekké.

Azt ígérte, haza viszi gyermekeit. S ezért beszélt tűzről is, meg vízről is, mint veszélyekről, mint félelmekről. Mert az út, ami előttünk áll, amelyen ő visz, nem könnyű. Félelmetes. De hazavisz, hogy végül nála otthon legyünk – félelem nélkül. Ámen.